„Wat dat betreft," lachte-ie terug, „je weet, 'n magere vrouw is niets voor mij. Ga jij maar zoo door, hoor! Dan moet 't publiek er maar aan wennen."

Ze stonden beiden in den erker. Plots werd er hevig gebeld. Ze schrikten er van. Lex trad onwillekeurig iets terug van 't raam. Ze konden 'm buiten eens zien en als 't die ellendige kleermaker weer was met z'n rekening . . ! — „'k Ben niet thuis," verdedigde-ie zich bij voorbaat. Ze luisterden gespannen. — „O, Cato doet open," sprak Mies. „'k Zal eens even gaan kijken." Haastig verliet ze de kamer. Niet gerust, liep Lex weer met groote stappen heen en weer. Hij hoorde beneden stemmen. 't Leek zelfs of er 'n begin van ruzie ontstond tusschen de meid en nog iemand aan de deur. Vervolgens hold-en twee beenen, die van 'n man konden zijn, onstuimig de trap op en, vóór Lex zich verdekt had kunnen opstellen, tuimelde 'n klein, parmantig kereltje zonder kloppen de kamer binnen. „Ha, de ouwe toestand!" schreeuwde de zonderlinge bezoeker en z'n gezicht was één oolijke grijns. „Voorgordijnen half neer, meneer niet thuis, jawel! Beertjes, hè? Maar ik ben niet zoo'n verscheurend gedierte. Ik ben Jan, zoo zacht als 'n lammetje. Ha, wat zeg je d'r wel van, ouwe verfkwast?" — Lex stond met wijd-gesperde oogen te kijken. Daarop herkende-ie de ongenoode visite. Ja, 't was Jan, z'n ouwe vriend Jan! Waar kwam die zoo opeens vandaan? Dan tòch 'n Kerst-verrassing? — „Hemel, kerel, wièn 'k ook verwacht had!" riep Lex verrast uit en hij schudde 'm hartelijk de hand. „Hoe kom jij zoo plots overwaaien?"

„Dat zal 'k je vertellen, vriendelijke krullebol," ratelde Jan af, aan wien niets, ook z'n mond niet, 'n oogenblik geheel stil stond. „We wouen met de feestdagen eens wat anders zien dan Zeist. Coba moest er eens uit. Altijd in 't huishouden zitten, gaat niet. En toen dacht 'k aan 't Haagje en aan jou. En hier ben ik nu en om drie uur komt Coba met 't kleine hassebassie en knap, als je ons vóór 2 Januari de deur uitkrijgt. Wat zeg je d'r wel van? Nee maar, wat zeg je d'r wel van?"

Ja, wat moest Lex er van zeggen? Min of meer onthutst keek-ie op 't enthousiast om 'm heen draaiende kereltje neer, dat iets van 'n losgelaten, luidkeffenden fox-terrier had. O, zeker, 't deed 'm plezier dat-ie Jan weer eens terug zag, Jan, met wien-ie op de schoolbanken had gezeten en dien-ie later zoo af en toe nog eens ontmoette. Hij mocht 'm graag, al waren ze ieder 'n geheel anderen kant uitgegaan: Jan zat in zaken, hij schilderde. Maar, om 'n geheel gezin te logeeren en nog wel in zijn omstandigheden, dat leek 'm toch niet zoo bar aantrekkelijk. Surprises waren aardig, doch je moest ze zelf mogen kiezen.

„'t Is maar, zie je . . ." begon Lex voorzichtig bezwaren te maken, „'k weet niet, of de slaapgelegenheid . . ."

„Komt terecht, komt terecht!" juichte Jan, wiens verrukking tegen elke ontvangst bestand bleek. „De bedden zijn in aantocht. We brengen ze mee. En 'n mud kolen en kaarsen en waar Coba nog meer voor heeft gezorgd! 't Komt alles met den trein van 3 uur zooveel. Als wij iets aanpakken! Vooruit, gezellig paletmensch, kijk eens wat lolliger. 't Wordt 'n feest, 'n feest!"

Tegen zooveel optimisme kon Lex niet op. En, och, nu alles toch reeds buiten 'm om geregeld was, wou-ie geen spaak in 't wiel steken. Hij begon zelfs plezier in 't geval te krijgen, ging 't van den grappigen kant bekijken. Als Mies nu nog niet tevreden was! Méér verrassing kon ze moeilijk verlangen!

„Wie komt er nog meer dan Coba?" vroeg Lex plots achterdochtig. Wat had Jan zoo even ook weer gezegd?

Z'n gast keek 'm aan met oogen als vuurtorens. Dan barstte-ie, blakend van geestdrift, los:

„Maar ons hassebassie natuurlijk, ons knollebolletje, ons tuiterdefluitje! Jullie kennen d'r nog niet, hè? Ze loopt al bijna en ze kraait, ze kraait! O, ze is vaders knofferdolletje, ons poeteloerisje, m'n schatterdepakkertje. Jullie zullen gek met d'r zijn. Zoo'n kind bestaat er op de wereld niet!" — Ja juist, Lex begreep. De kleine! 't Was 'm half en half door 't hoofd gegaan, dat Jan er sinds kort 'n wereldburgertje op na hield. Enfin, daar zou-ie dan nu wèl aan herinnerd worden! Wie wist, wat 'm nog te wachten stond! Ofschoon, Mies vond 't misschien „schattig". *Zij* hadden geen kinderen. — „En je vrouw, ze ziet er uit, kolossaal!" bewonderde Jan, die altijd graag 'n aangenamen indruk maakte.

„Heb je 'r dan al gezien?" vroeg Lex verbaasd. Hij meende immers, dat ze daareven, in de gang, zeker om 'r peignoir, plots de vlucht had genomen?

„Nee, maar als 'k hier zoo rondkijk," legde de ander uit, en hij wees op de tallooze wand-versieringen.

„O, hou daar maar over op," klaagde Lex half in ernst. Dat Jan juist aan dien tegenslag in z'n kunstenaarsbestaan moest herinneren! — „Wat heb je daar? 'k Lach me 'n kersepit!" brulde Jan op eens en hij stond zich te verkronkelen voor 'n teekening boven de piano..... „Dat is net iets voor mij. Dat koop 'k. Hahahaha!"

Plots een en al belangstelling, trad Lex dichterbij. Jan doelde op 'n dolle *charge*, welke-ie in 'n onbewaakt oogenblik van Lorre had gemaakt. 't Stelde den groenen huisgenoot voor in *evening-dress* met 'n monocle in 't oog en 'n keurige scheiding in z'n artistieke kuif. Jan, die zelf bij voorkeur voor komiekeling doorging, moest er wel 'n kramp van krijgen. Hij lachte dan ook opnieuw. Hahahaha!

„Hihahiha!" klonk 't als 'n echo uit den duisteren hoek, waar Lorre op z'n hoogen stok den vreemden bezoeker zat te bestudeeren.

Verrast draaide Jan zich om. Maar vóór-ie nader kennis kon maken met den vogel, trad Mies binnen in 'n zeer gesoigneerd toilet met den glans der verwelkoming op 't gelaat. Er werd hartelijk handen geschud, alles werd verteld van de plannen, van Coba en vooral van 't heerlijke hassebassie, 't onovertreflijke habberdedoesie, dat 'n voorbeeld voor alle kinderen was. De koffietafel werd hoogst geanimeerd, zoodat de klok twee sloeg voor iemand er aan dacht.

„En nu naar den trein!" ordonneerde Jan, terwijl-ie haastig op sprong. „M'n schattig wijfie mag geen oogenblik wachten. En dan, m'n tuiterdefluitje! Lex, je draaft toch mee? We moesten eigenlijk met 'n bouquet aan 't station staan. Maar 'n doos heusche Haagsche hopjes zal ook wel goed zijn."

Lex, aangestoken, schoot z'n jas aan en beide vrienden holden de trap af. Halverwege stond Jan even stil. „Hoor eens," sprak-ie guitig en z'n malle snuffelneus scheen iets te ruiken. „Mies gaat nu natuurlijk feestmaaltijden aanrichten, enzoovoorts. Maar 'k wil, dat we gezamenlijk de kosten dragen. 't Moet voor ons allen 'n lolletje blijven."

Lex protesteerde. Maar Jan had al — „voor de eerste uitgaven" zooals-ie zei — 'n paar briefjes van tien voor den dag gehaald, rende er mee naar boven, deponeerde ze op de huistafel en, weer in 'n wervelwind naar beneden stuivend, riep ze quasi-verontwaardigd: — „'t Zou wat moois zijn! M'n vrienden ruïneeren, daar doe 'k niet aan. En dan, vroolijk kunst-penseel, had je je voorgordijnen maar niet half moeten neerlaten. Je was niet thuis, hè? Haha, artisten!"

EEN HISTORISCH OOGENBLIK.

De afkondiging van de grondwetherziening vanaf het stadhuis te 's-Gravenhage. — Deze herziening, waarbij o.a. het algemeen kiesrecht wordt ingevoerd en aan 't bijzonder onderwijs meerdere voorrechten worden toegekend, werd naar wettelijk voorschrift Dinsdag 11 December in alle gemeenten van ons land afgekondigd.

Buiten had Lex er dan ook niet veel meer tegen in te brengen. En ach, hij en Jan kenden elkaar immers al zoo lang! Met hèm behoefde-ie geen komedie te spelen.

Ze waren 'n half uur te vroeg aan 't spoor. Jan echter draafde als 'n opgejaagd konijn om den haverklap 't perron op en neer, of de trein nog niet in 't zicht kwam. Hij mompelde zelfs al iets van botsingen, gemiste aansluitingen en zoo meer. Eindelijk kwam 't zoo vurig verbeide, ijzeren monster met z'n onafzienbare aanhangsels aangedreund, precies op tijd. 't Gaf 'n drukte van belang. De liefhebbende man en vader stormde al de coupé's langs, doch hoe-ie ook uitkeek en zocht, z'n dierbare wederhelft en 't aangebeden hassebassie werd-ie niet gewaar. — „'k Begrijp er niets van," bliesie buiten adem. „Vrouwen zijn ook eeuwig te laat. Ze zal met den volgenden trein komen."

„Misschien," waagde Lex te veronderstellen, „zijn we 'r in de herrie misgeloopen en is ze 't station al uit."

„Zou 't?" betwijfelde Jan. „Enfin, dan neemt ze wel 'n rijtuig. Laten *wij* nu voor de bedden zorgen!"

De goederen-waggons werden gerangeerd. Jan holde ze achterna, tot-ie, na 'n heftige botsing met den stations-chef en 'n levensgevaarlijke buitel-partij over opgestapelde bagage, 't gezochte te pakken kreeg. Met veel lawaai gafie te kennen, dat alles oogenblikkelijk uitgeladen moest worden en aan dat adres bezorgd. De verwonderde machinisten en 't overige personeel zetten angstwekkende fooihoofden, doch dit hielp niet veel. Op z'n vroegst konden de bedden, enzoovoorts eerst vanavond worden thuis gebracht. Doodelijk verschrikt, rende Jan naar de telefoon, belde 'n bestel-dienst op, welke zich bereid verklaarde, direct te komen. En zoo had de doorzettende Kerst-gast binnen 'n uur z'n eigendommen op 'n sleeperswagen en kon-ie voor den nacht dus gerust zijn. — „Zullen we op den volgenden trein wachten?" opperde Lex nog. Doch de overweging, dat die pas over twee uur arriveerde en de mogelijkheid, dat Coba en 't hassebassie reeds lang en breed bij Mies zaten, deden de vrienden toch besluiten, den sleeperswagen spoedigst per tram te volgen. Druk redeneerend verlieten ze 't station. De straat-lantaarns brandden al, toen ze weer thuiskwamen. „Ha, de wagen!" schreeuwde Jan. Juist waren de mannen van den particulieren besteldienst bezig, z'n waardevolle goederen naar binnen te dragen. In de gang stonden eenige zakken anthraciet en de trap was volslagen gebarricadeerd door bedden-gerei. Zoo goed als 't ging, baande het tweetal zich 'n weg naar boven. Daar drong 'n aangename geur van gebraad tot hen door. — „Is m'n heerlijk vrouwtje d'r al met ons zalig tuiterdefluitje?" informeerde Jan met veel beweging. — „Nee, hoe kom je d'r bij?" antwoordde Mies verwonderd. „Wel 'n telegram voor jou. Hier!"

„'n Telegram!" Jan riep 't uit, alsof hem 't vreeselijkste onheil boven 't hoofd hing. Haastig scheurde-ie 't verontrustende, blauwe papiertje open en las . . . Z'n oogen sperden zich. Hij greep naar z'n haren, rende dan naar de trap en schreeuwde tot de mannen, die alweer 'n bed op hun schouders hadden: „Alles weer op den wagen! En gauw, gauw! 't Moet dadelijk naar Zeist."

„Wat is er nou?" vroegen Mies en Lex gelijktijdig.

„Lex," huilde Jan haasten hij stopte hem 't telegram onder den neus. „Hier staat 't: „De kleine niet lekker. Komen niet. Stuur onmiddellijk bedden terug." — O, m'n heerlijk honneponneke, m'n schattig poeteloerisje, m'n zoet knipperdolletje! Ja, pappie komt! Hij kan niet buiten z'n twee wijfjes. Vooruit, kerel, pak aan! Die matrassen! Nee, die zakken hoeven niet terug en die doos. Alleen die koffers en . . de bedden, de bedden!"

Jan, in 'n soort van razernij, sjorde zelf mee, wat-ie kon. De mannen, hoe verbaasd ook, deden, wat hun gelast werd.

Mies en Lex keken elkaar aan, alsof ze 't in zekere Duitsche stad hoorden onweeren. Dan sprak Mies overredend tot 'r gast:

„Maar je blijft in elk geval toch eten? Zóó kun je niet gaan."

„Eten?" protesteerde Jan heftig... „In zoo'n toestand? Ik kan geen brok naar binnen krijgen. Nee, ik ga dadelijk, met den wagen. D'r is voor mij nog wel 'n plaatsje op den bok. Wel bedankt anders voor alles, hoor! Hier, Mies, in die doos zit knabbelarij. Geniet er van op onze gezondheid. Dag, dag! Gelukkige Kerstmis!"

Hij schudde Mies en Lex hartelijk de hand, draafde dan de gang in. Lex stond beteuterd te kijken, niet alleen om dat haastige maar ook, wijl 'm alweer 'n illusie ontnomen werd. Jan had er immers over gesproken, dat-ie zin had in z'n komische teekening van de kaketoe? In die plotselinge herrie dacht z'n vriend daar natuurlijk niet meer aan. Enfin, 't was nu eenmaal niet anders!

Jan stond al aan de trap, wisselde nog 'n laatsten handdruk met Mies. Daar krijschte de groen-gevederde vogel op eens van uit z'n hoek:

„Koppie krauw. Lorre zoet. Baas lief!"

Jan luisterde verrast. 't Klonk 'm in de ooren als 'n verwijt, 'n aanmaning tot iets, dat-ie vergeten had. Klaar stond 't 'm weer voor den geest, op welk 'n geheimzinnige wijze hij 'n paar uur geleden ontvangen was. Ach ja, die half neergelaten gordijnen! Nee, zóó mocht-ie z'n vrienden niet achter laten.

„Gauw, Lex," riep-ie dringend, terwijl ie 'n stap terug kwam en naar z'n portefeuille zocht. „Die krankzinnige Lorre van je met z'n monocle! De kleine hassebas zal zich 'n kriek lachen. Nee, maak nu geen omhaaltjes. *Ik* ben er blij mee en 'n kunstenaar moet verkoopen. Twee honderd popjes. Meer kan ik voor de kunst niet besteden. Trouwens, 't is voor 'n papegaai al duur genoeg! Voor minder dan de helft, kan ik er een krijgen die práát. Maar hassebasje en Coba praten al voor zes, haha! Nu, wel bedankt. Adieu!"

Jan, z'n nieuwste bezit onder den arm, rolde haast de trap af en binnen 'n minuut zat-ie op den bok van den wagen, welke 'm met bedden en al naar 't station reed.

Toen ze eindelijk wat bekomen was van d'r verbazing, sprak Mies hoofdschuddend: „'t Kerst-bezoek wel!"

Maar als ze dan aan den feestelijk voorzienen disch zaten — Jans voorschotje voor „de eerste uitgaven" had flink dienst gedaan — moest Lex toch wel met 'n opgewekt gezicht verklaren:

„'n Aardige verrassing *blijft* 't. Spreek jij dat maar eens tegen! Al die anthraciet! En kijk die taart met confituren. Daar hou je zooveel van. Als je nu maar niet nòg dikker wordt! Enfin, als liefhebbend echtgenoot zal 'k me weten te schikken. En Lorre, de brave Lorre, heeft z'n best gedaan hoor! Hier heeft-ie 'n lekker suikertje van den baas, of liever . . . van Jan. — Morgen, Mies, gaan we naar de comedie. We kunnen 't er nu van nemen. Zoo'n groene schreeuwleelijk is toch eigenlijk 'n voordeelig beestje. Daar ga je, meid! Gelukkige Kerstmis!"

En de specialiteit in kaketoe's en welgedane dames klonk lustig met z'n wederhelft op de komende, prettige dagen.